

Надъ тоя свѣтъ днесъ слънцето е спрѣло —
небе и слънце, слънце и небе,
а дървесата, като булки въ бѣло,
поръсватъ по земята цвѣтове.

Днесъ хиляди лжчи отново сгрѣватъ
измръзналитѣ жили на прѣстѣта.
И въ моитѣ очи и кръвъ изгрѣва
и съ нова сила бие пролѣтъта.

И азъ се виждамъ малъкъ срѣдъ полето,
като стрѣкче поникнало сега,
а моя образъ свѣти отъ небето
въвъ слънцето съ най-чиста свѣтлина.

И както слънцето върви и пѣе,
тѣй азъ летя надъ нашата земя
и виждамъ какъ възторга зеленѣе
въ шумящитѣ, копринени поля.

Азъ чувамъ гласове, които пѣятъ,
тѣй както съмъ ги слушалъ и преди
и виждамъ кротки селяни да сѣятъ
надъ чернитѣ разгънати бразди.

Животъ, цѣфти ! Ти, милъ вѣтрецъ, люлѣй ме !
Сѣячо, хвърляй златнитѣ зърна !
И нека да потънемъ тукъ облѣни
отъ мощната небесна свѣтлина.